
Spoutaná křídla

...

Hádka byla stále hlučnější a rušivější. Mír mezi rodiči nikdy neměl dlouhého trvání, nevydržel ani tři týdny. Po mém šestinohém utečenci nebylo ani stopy. Nakonec jsem odtáhla postel od zdi a našla ho na ochranné podlahové liště. Jemně jsem ho chytila mezi ukazováček a palec a držela pod ním dlaň druhé ruky pro případ, že by mi vypadl. Zběsile mával černýma zadníma nožkama a pokoušel se o útek. „Půjdeš zpátky, divochu,“ zamumlala jsem, pustila ho zpět do sklenice a zašroubovala víčko. Vrátila jsem sklenici do řady k ostatním, usadila se a začala pozorovat, jak brouci pijí vodu. Matka ječela hlasem blížícím se zuřivosti. Pak zazněla děsivá rána, zvuk tříštění skla a následně hlasitý klapot matčiných vysokých podpatků kolem mých dveří a dál po dlážděné chodbě. Dveře manželské ložnice bouchly tak, až se otřásl celý dům. Potom zavládlo tíživé ticho.

Po chvíli jsem otevřela dveře svého pokoje a vystrčila hlavu. Nikde nebylo ani známky života, proto jsem vyšla na chodbu a vydala se do obývacího pokoje. Otec seděl u stolu a klidně si připravoval sendvič. Na podlaze poblíž francouzského okna ležely rozbité pozůstatky křišťálové vázy. V kaluži vody se válely africké kopretiny s pestrobarevnými lístky posypanými roztrštěným sklem. Nebyla to první věc, kterou moje matka za posledních pár měsíců rozbila. Přemýšlela jsem, jestli mám vzít lopatku a střepy zamést.

Jakmile jsem vstoupila do pokoje, otec ke mně vzhlédl. „Už jsi jedla?“

Zavrtěla jsem hlavou a pokračovala ke stolu. Dávala jsem pozor, abych nešlápla na střepy. Měla jsem hlad, takže jsem si odtáhla židli a posadila se. „Proč jste se s mámou hádali?“

Neodpověděl, ale nabídl mi tenký plátek sýra hustě posypaného malými černými semínky. Bylo to lahodné. „Chceš vědět, odkud pochází?“ Pak dodal: „Historiku o původu tohoto vzácného a úžasného sýra zná jenom málo lidí.“ V očích mu přitom jiskřilo.

„Prosím, řekni mi to,“ žadonila jsem zvědavě.

„No,“ začal, „ten sýr je od jednoho divokého horského kmene v kraji vzdáleném mnoho dní cesty od civilizace.“

Okouzleně jsem naslouchala jeho vyprávění, jak tento kmen vyrábí sýr z kozího mléka. Jelikož nemají papír, tak kousky sýra obalují do semínek, aby se k sobě nelepily během dlouhé a nebezpečné cesty horami do míst, kde vyměňují sýr za jemné látky a dárky pro svoje rodiny.

Milovala jsem otcovy historky, věděla jsem, že jsou směsicí pravdy a bujně fantazie. Ale i tak jsem si představovala divoké jezdce na koních, cválajících s drahocenným nákladem po hřebenech hor.

Nějakou dobu jsme seděli ponořeni ve vlastních myšlenkách; já jsem se proháněla po horách. Kde se toulaly otcovy myšlenky, nevím. Možná myslel na hádku s mojí matkou. Najednou se zeptal, jestli se nechci projet autem.

Přikývla jsem, měla jsem ráda výlety. „Pojede i máma?“

Vstal od stolu. „Běž se jí zeptat.“

Matku však bolela hlava a nechtěla se k nám připojit. Otec a já jsme nasedli do malého červeného auta. Rozhodl se, že pojedeme do Lelepa Landingu, což mě překvapilo i potěšilo, protože je to několik hodin jízdy. Jakmile jsme opustili obytnou čtvrť, silnice se zúžila a proplétala hustou džunglí a občas vedla podél pobřeží. Otec rozhodl, že si zahrajeme nějakou hru. Myšlenka spočívala v tom, že jeden z nás řekne druhému, aby něco udělal, a ten to musí okamžitě provést. Přiměla jsem ho, aby se dotkl nosu, pustil stěračě. Smála jsem se s dětinskou radostí, když rozmazaly korálový prach po celém předním skle a na chvíli jsme jeli poslepu. Potom jsem mu přikázala, ať zavře a zase otevře okno. Infantilní hra, ale byla jsem ještě dítě a bylo snadné mě zabavit.

Mým zlatým hřebem bylo zaječení: „Zastav auto!“ Brzdy zakvílely a já sjela dopředu ze sedadla, zatímco auto se naklonilo na bok a zastavilo uprostřed cesty. Otevřeným oknem jsem slyšela příboj moře na skalách a bušení srdce v hrudi. Netušila jsem, že opravdu zastaví, alespoň ne takhle.

Když se usadil prach, otec otočil klíčkem v zapalování a pomalu se rozjel. „Víš, proč je tak důležité hrát tuhle hru?“ zeptal se s očima upřenýma dopředu na cestu. Nevěděla jsem.

„No, představ si,“ pokračoval klidně, „že právě chceš skočit do řeky a já zařvu, ať stojíš. Co se stane, když přesto skočíš?“

Pokřčila jsem rameny. „Asi nic.“

„Co když jsem si všiml, že řeka je plná krokodýlů, kteří čekají, až tě budou moci sežrat?“

To mě přinutilo k zamyšlení.

„Teď je řada na mně,“ prohlásil. „Je velmi důležité, abys udělala přesně to, co řeknu, bez váhání. Jednoho dne ti to může zachránit život, i když to v tuto chvíli nebude dávat smysl. Auto jsem zastavil tak prudce, protože jsi třeba mohla vidět někoho přebíhat přes cestu. Kdybych nezastavil, ten někdo by tam teď mohl ležet mrtvý.“

Zavrtěla jsem se na sedadle. Začínalo to znít jako další výtky. Řekl mi, ať si položím obě dlaně na temeno, a já poslechla. Potom jsem se měla dotknout nosu palcem u nohy, jenže na to jsem se příliš smála. Ujeli jsme mnoho kilometrů a střídali se v příkazech. Nakonec jsme sjeli z hlavní silnice na cestu vedoucí k Lelepa Landingu. Cesta byla tak úzká, že větve a větvičky škrábaly z obou stran po autě a tlačily se na okna. Otec nečekaně zastavil a vypnul motor. Chvíli jsem tiše seděla a přemýšlela, proč tu stojíme.

Taková poslední chvilka dětství je vzácný okamžik. Zachytila jsem poslední pohled na svět přetvářky, v němž všichni vyrůstáme a zapomínáme mu zamávat. Pak mi otec přikázal, ať si svléknu kalhotky. Otcové tady nejsou od toho, aby mluvili o kalhotkách.

„Ty ses nic nenaučila?“ zvolal a podíval se na mě zvláštním pohledem. Nervózně jsem přejela prstem po stroupku na koleně. Zlobí se? Nevěděla jsem a nechtěla jsem to zjistit. Pořád jsem si pamatovala ten kartáč a jeho pěsti.

„Řekl jsem, ať si sundáš kalhotky. Tak poznám, jestli ti můžu věřit, že mě posloucháš.“ Při těchto slovech přehodil lem mých šatů nahoru a odhalil moje stehna. Znovu jsem se neklidně zavrtěla a kousla se do rtu. Pomalu jsem si sundávala kalhotky. Nadzvedla jsem se, abych je stáhla z hýždí, a potom jsem je přetáhla přes kolena až ke kotníkům. Pokusila jsem se je odkopnout. Na okamžik se zachytily o jednu z přezek na mých sandálech a já se musela předklonit, abych je uvolnila. Zaraženě jsem se posadila zpět na sedadlo a mačkala bílé bavlněné kalhotky v rukách, protože jsem nevě-

děla, co s nimi mám udělat. Otec mi je vzal, naklonil se, otevřel schránku v palubní desce a strčil je dovnitř. Uhladila jsem si sukni.

„Víš, všechno má svůj důvod,“ pronesl nenuceně, důvěrně. „Už jsi velké děvče. Docela vzrostlé na svůj věk.“

Nedbale mi položil ruku do klína.

To je pravda, pomyslela jsem si poněkud méně zmateně, už je mi skoro deset.

„Je čas, aby ses dozvěděla něco o sexu,“ pokračoval a rukou mi znovu vyhrnul sukni. Strnula jsem.

„Uvolni se,“ zasmál se, „to je v pořádku, jenom ti chci něco ukázat.“ Sklouzl rukou mezi moje nohy. „Víš, děvčata mají tady dole díрку, do které jim hoši strkají svoje penisy.“ Šátral neodbytnými prsty, až našel, co hledal. „Tady je.“

Vzdor mým rozpakům mě to na okamžik zaujalo. Nevěděla jsem, že mám tam dole díрку. Nebyla jsem si moc jistá ani tím strkáním penisu. Jeden malý kluk mi řekl, že mi ukáže svůj penis, jestliže mu ukážu svůj. Ochotně jsem souhlasila a on si stáhl šortky. Byl tak ošklivý, fialový a namodralý, až jsem znechuceně vykřikla a utekla.

Nicméně moje zvědavost trvala jen krátce. To, co mi otec dělal, začalo bolet. „Au,“ vykřikla jsem a on odtáhl ruku pryč.

„Nebylo to příjemné?“ zeptal se měkkým tónem. „Má to být příjemné, možná jsi příliš suchá.“

Potom udělal nechutnou věc. Plivl si na ruku a část sliny mu visela na bradě, zatímco mokré prsty vsunul mezi moje nohy a třel jimi nahoru a dolů.

„Tak co, je to lepší?“

Nebylo, ale nevěděla jsem, co mám říct, proto jsem se dívala oknem ven a ignorovala, co se děje. Vítr zachytil jeden lístek a třepotal s ním tam a zpátky. Později jsem se dozvěděla, že to dělají duchové, když jsou nablízku a chtějí vám dát o sobě vědět. Tehdy jsem to ale netušila; kdyby ano, možná bych se necítila tak osamělá.

Po chvíli jsem o kus dál na cestě zahlédla nějaký pohyb. Dva muži přicházeli z pláže a mířili k nám. Otec je spatřil ve stejném okamžiku, vytáhl ruku a rychle mi stáhl sukni přes nohy.

Kdybychom začali couvat, vypadalo by to divně, proto pomalu pokračoval na pláž, přičemž zamával na vesničany, kteří nás míjeli. Vystoupil

z auta, ale já zůstala sedět. Cítila jsem se trochu rozbolavěle a hodně rozpačitě. Nemohla jsem vystoupit, kalhotky byly pořád v přihrádce.

Cesta domů proběhla většinou mlčky, bez smíchu, který jsme sdíleli dříve. Když jsme byli jen několik kilometrů od domova, řekl mi, abych to neříkala matce. Chtěla jsem vědět proč.

„Zase se pohádáme. Nechce, abys už něco věděla o sexu, myslí si, že jsi pořád dítě. Nezná tě dost dobře, všichni vidí, že jsi skoro dospělá.“

Asi měl pravdu. Toho dne moje dospívání hodně pokročilo.